

Franschen vriend, dat niemand anders hem iets juists van de kunst in Engeland kan vertellen. There is nothing like Titmarsh. Dan komt een schertsende passage over de titels der schilders. Hij noemt er zes op die Sir zijn, maar hij zal zelf nieuwe titels verleen: Maclise is Prins, Edwin Landseer graaf, Mulready Koning. Waarmee hij dezen dan boven al de anderen toont te schatten.

Het stemt vreemd, te denken hoe al die glorie thans zoo goed als verdwenen is. Men loopt in de musea de wonderknap geteekende, en in hun soort — een wat tam soort — knap geschilderde schilderijen voorbij, ook de Engelschen zelf hebben sindsdien weer veel beter geleerd wat schilderen is. Mulready komt men soms nog tegen, als illustrator, maar ook als zoodanig werd hij verdrongen door die groote school in de „Sixties.” Thackeray ontzag overigens de reputaties niet. Zijn vriend Edward Fitzgerald, de bewerker van Omar Khayam, zegt in'een brief o.a., dat hij werd aangeklampt door Frank Stone (een bekend schilder uit dien tijd) die zich beklaagde over Thackeray's critieken, niet voor zich zelf, maar ter wille van anderen. Hij maakte zich zoo boos, dat hij op het laatst bezwoer, dat Thackeray nog eens een pak slaag zou oploopen. „Die schilders,” gaat Fitzgerald voort „vormen zóó'n kliek en warmen elkaar zóó op, dat ze elkaar werkelijk wijs hebben gemaakt, dat iedereen die lacht om één van hun teekeningen, die toch expres tentoongesteld worden om te worden gecritiseerd, het geheele corps beleedigt. Thackeray lacht daarom en gaat zijn eigen weg, de halve dagen hard werkend. Reviews en kranten den geheelen morgen, dineeren, drinken, 's avonds druk praten; en hij speelt het klaar een frissche kleur en een altijd even levendigen geest te bewaren bij een bestaan dat aan zijn intellect en aan zijn maag eischen stelt die elk ander man van mijn kennis al twee jaar geleden zouden hebben geknakt.”

Het beteekende heel wat, in dien tijd, om van een groot man als Sir David Wilkie te durven zeggen: „Sir David geeft alles in een schilderij tegenwoordig, behalve teekening. Wie weet? Misschien is het beter dat hij die maar weglaat.”

Hier is een wonderlijke passage over een schilderij van Severn „kruisvaarders in het gezicht van Jeruzalem.”

„Welaan, Godfried en Tancred, Peter (van Amiens) en de overigen, zien er uit als houten poppetjes, en wat de paarden betreft, die tot de cavalerie van de kruisvaarders behooren, ik heb er betere in peperkoek gezien. Maar wat dan nog? Er is een hooger bestanddeel in schoonheid dan vorm alleen; een vaardige hand is slechts de secundaire artistieke eigenschap, waardeloos, mijn Anatole, zonder de eerste, d.w.z. een groot hart. Dit schilderij is schoon, trots zijn gebreken, zooals vele vrouwen zijn. Mevrouw Titmarsh is schoon, hoewel zij tweehonderd pond weegt.”

Dit is half-ironisch bedoeld, dunkt me, toch meent hij er iets van.